

Arrest

nr. 43 184 van 10 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat F. LANDUYT, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 februari 2009 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 26 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 32 428 van 2 oktober 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 6 november 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 januari 2010.

1.4. Op 29 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Chandal Bai (district Paghman) afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. Tijdens het Talibanregime werkte u in uw regio voor een plaatselijke Talibancommandant. U maakte eten, u waste de auto en dergelijke zaken meer. Na het Talibanregime kwamen de personen die eertijds de lakens in het district uitdeelden terug vanuit het noorden van Afghanistan en uit Pakistan. Zij hebben u er bij hun terugkeer van beschuldigd dat u hen en hun families verraden heeft bij de Taliban. Toen u van uw vader vernam dat deze commandanten u dreigden te vermoorden, bent u naar Zaranj, een stad in de provincie Nimroz, verhuisd. Omdat u wordt gezocht in Afghanistan heeft u uiteindelijk besloten Afghanistan te verlaten. Via Iran, Turkije en andere u onbekende landen bent u naar België gereisd. Op 25/02/2009 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 03/07/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met haar arrest van 02/10/2009 een soortgelijke beslissing.

Op 06/11/2009 heeft u zich een tweede keer vluchteling verklaard. U verklaart de commandanten uit Paghman te vrezen die zich willen wreken. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele documenten voor die u in september 2009 vanuit Afghanistan toegestuurd kreeg. Het betreft een brief van de dorpsouderen van Chandal Bai, twee arrestatiebevelen van de autoriteiten van Paghman en een oproepingsbrief.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 03/07/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw beweerde problemen met de commandanten uit Paghman geen geloof kan worden gehecht. Bovendien diende het Commissariaat-generaal te besluiten dat het ook niet geloofwaardig is dat u geruime tijd en dit tot uw vertrek uit Afghanistan in Zaranj verbleef.

Bij uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten voor die het ongelijk van de Belgische asielinstanties moeten aantonen en die volgens u bewijzen dat u wel degelijk problemen met de genoemde commandanten dient te vrezen. Het betreft twee arrestatiebevelen die door het districtshuis van Paghman zouden zijn afgeleverd en die dateren van respectievelijk 07/12/1385 (26/02/2007) en 23/06/1386 (14/09/2007). Voorts gaat het om een oproepingsbrief, eveneens van het district, die op dezelfde dag als het tweede arrestatiebevel zou zijn uitgereikt en een document dat niet gedateerd is maar dat van de hand van de dorpsouderen van Chandal Bai zou zijn. Ook dit document stelt dat u met de Taliban heeft samengewerkt en de commandanten heeft verraden.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien is het onduidelijk waarom arrestatiebevelen en oproepingsbrieven pas zes jaar na de val van de Taliban en na het begin van uw beweerde problemen met de commandanten zouden worden uitgereikt. U argumenteert dat de commandanten eerst hebben getracht u zelf en zonder de hulp van de autoriteiten te vervolgen. Dat blijkt allerm minst uit uw relaas. Zelfs uw vader, die volgens u in hetzelfde dorp als dat van de commandanten woont, zou nooit zijn lastig gevallen door deze mensen (CGVS, p.4). Dat men u blijkbaar enkel in de periode februari 2007 tot september 2007 even zou hebben gezocht voor feiten die zouden dateren van de tijd van de Taliban is ongeloofwaardig. Dat u verder geen enkel nieuws heeft over andere stappen die deze commandanten tegen u zouden hebben ondernomen, is dat evenzeer.

Bovendien kan u ook niet duidelijk maken waarom deze documenten, die u ook al tijdens het gehoor van 17/06/2009 aankondigde, pas eind september naar u zouden zijn verstuurd. U stelt dat uw vader een oude man in een afgelegen dorp is (CGVS, p.3), wat evenmin een overtuigende argumentatie is.

Er dient te worden besloten dat de door u voorgelegde documenten de eerdere weigeringsbeslissingen niet kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aannemelijk gemaakt, hij geen enkele tegenstrijdigheid heeft afgelegd tijdens zijn asielprocedure die zijn geloofwaardigheid in het gedrang kan brengen, zijn voorgelegde stukken niet van valsheid beticht worden en overeenstemmen met zijn asielrelaas, en het feit dat de bedreigingen pas in 2007 van de Taliban kwamen logisch en aanvaardbaar te verklaren is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat het voor hem onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij er zou onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoeker verwijst verder naar de actuele situatie in Afghanistan en is van mening dat er voor burgers in de provincie Kabul sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat de door hem nieuw voorgelegde documenten, met name twee arrestatiebevelen, een oproepingsbrief en een document van de dorpsouderen, de eerdere weigeringsbeslissingen niet kunnen weerleggen gelet op de vaststellingen dat (i) dergelijke documenten zijn asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, (ii) het onduidelijk is waarom arrestatiebevelen en oproepingsbrieven pas zes jaar na de val van de Taliban en na het begin van zijn beweerde problemen met de commandanten zouden worden uitgereikt, (iii) het ongeloofwaardig is dat men hem enkel in de periode februari 2007 tot september 2007 even zou hebben gezocht voor feiten die zouden dateren van de tijd van de Taliban, (iv) het evenmin geloofwaardig is dat hij geen enkel verder nieuws heeft over andere stappen die deze commandanten tegen hem zouden hebben ondernomen, en (v) het niet duidelijk is waarom deze documenten, die hij ook al tijdens het gehoor van 17 juni 2009 aankondigde, pas eind september naar hem zouden zijn verstuurd.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende uit vrees voor vervolging vanwege de commandanten die de macht in Paghman in handen hebben omwille van zijn verleden bij de Taliban en de beschuldiging families verraden te hebben. Verzoekers eerste asielaanvraag werd verworpen en ook in beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal, werd verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 32 428 van 2 oktober 2009 geweigerd. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, stelt de Raad vast dat uit voornoemd arrest blijkt dat (i) verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij dreigt vervolgd te worden door de commandanten die aan de macht zijn in Paghman aangezien niet in te zien valt waarom hij - gelet op zijn profiel - gevisieerd zou worden en hij gedurende zeven jaar geen enkel probleem mocht ondervinden (ii) verzoeker er niet in slaagde het bewijs van zijn beweerde herkomst te leveren gelet op zijn gebrekkige kennis over de provincie Nimroz waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, (iii) het hierdoor onmogelijk is een correct beeld te krijgen van zijn verblijfplaatsen en verblijfssituatie de jaren voor zijn beweerde vertrek en derhalve de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, en (iv) zijn taskara ten tijde van de Taliban werd uitgereikt en derhalve geen bewijs vormt voor zijn verblijf in Nimroz in de afgelopen jaren. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn vorige asielaanvraag uitgeput en de Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde documenten en stukken, met name twee arrestatiebevelen, een oproepingsbrief en een document van de dorpsouderen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, aangezien hij zich beperkt tot de algemene bewering dat hij doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, hij geen enkele tegenstrijdigheid heeft afgelegd en de stukken die hij heeft voorgelegd niet van valsheid worden beticht en overeenstemmen met zijn asielrelaas, hetgeen niet voldoende is om de uiteengezette motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien blijkt verzoeker er ten onrechte vanuit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel aan de aangebrachte stukken ook bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten kunnen immers slechts in aanmerking worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de huidige motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog stelt dat het logisch en plausibel te verklaren valt dat er pas in 2007 bedreigingen van de Taliban kwamen aangezien ze eerst gepoogd hebben hem door de officiële instanties te laten vervolgen en pas wanneer dit niet lukte, hij openlijk bedreigd werd, merkt de Raad op dat dit argument allesbehalve logisch is aangezien deze documenten pas in 2007 (stuk 10: bijkomende informatie) zouden zijn afgeleverd door een officiële instantie, met name het 'Paghman districtshuis' (CGVS, p. 4). Bovendien is dit argument strijdig met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal "*Hoe zou het komen dat het dan vijf, zes jaar duurt vooraleer u dergelijke brief krijgt. Ze willen hun wraak eerst zelf nemen, niet via de autoriteiten.*" (CGVS, p. 4).

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker beweert in de onmogelijkheid te verkeren om naar zijn land van herkomst terug te keren uit vrees voor foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen, doch dat hij geen concrete elementen

aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag en ook naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker verder argumenten aanvoert omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, merkt de Raad op dat verzoeker, in het kader van zijn eerste asielaanvraag, verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Kabul en de laatste zeven jaar voor zijn vertrek in de provincie Nimroz te hebben verbleven. Verzoeker slaagde er echter - gelet op zijn gebrekkige kennis over Nimroz - niet in zijn recent verblijf aannemelijk te maken. Vermits het voor de Commissaris-generaal derhalve onmogelijk was een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en verblijfssituatie de jaren voor zijn beweerde vertrek, kon aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. De Raad stelt vast dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die deze appreciatie kunnen herstellen.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS